

Povolání filmového
fotografa ztratilo svou
dřívější prestiž

”

DAGMAR VYHNÁLKOVÁ

Čestné uznání v kategorii Umění a zábava

Fotografie z natáčení seriálu
České televize Cirkus Bukowsky

Rozhovor s Dagmar Vyhnálkovou

Pracujete jako filmová fotografa pro Českou televizi. Co přesně pozice obnáší?

Když jsem na jaře loňského roku nastupovala, bylo to především fotografování filmů, televizních pořadů a přímých přenosů, občas nějaká tiskovka, ale samozřejmě také postprodukce fotografií a archivace dat. V současnosti prochází fotooddělení v ČT řadou změn, které přináší spoustu nových pracovních příležitostí a výzev, takže zadání jsou rozmanitější, podmínky pro práci zajímavější. Přibylo portrétů a promo snímků, fotografujeme i podklady pro grafiku.

Představa obyčejného smrtelníka může být taková, že fotografování u filmu je jen samá legrace. Z vašeho vyprávění však vím, že se tato práce může proměnit v pěknou dřinu...

Člověk se prostě musí umět připravit doslova na všechno. Jedním aspektem je počasí, na které se při natáčení nikdy nebere ohled, druhým pak fyzická únava. Směny jsou dlouhé dvanáct a někdy i šestnáct hodin, točí se ve dne i přes noc a vy jste prakticky celou dobu na nohou a poponášíte vybavení vážící kolem deseti kilogramů. Třetí potíží pak bývá určitá nedůvěra herců vůči fotoaparátu.

Jak může herec, jenž se probouzí a usíná s tím, že mu do obličeje míří padesátikilová kamera, něco namítat proti několika snímkům na památku?

Profese fotografa je dnes v očích mnoha lidí značně pošpiněna praktikami bulváru. V tomto ohledu mám jako oficiální fotografa České televize určitou výhodu, nicméně začínajícím filmovým fotografům bych určitě doporučila, aby se na každém místě nejprve všem představili.

A nyní přichází ta radost...

Všechny tyto zdánlivé mínusy jsou bohatě vykompenzovány tím, že je mi má práce zároveň i koníčkem.

Setkávám se s inspirativními lidmi v zajímavých prostředích, člověk se díky filmu může přenést do pohádky nebo cestovat časem. Asi nejlepší na mojí práci je, že žádný den není stejný a že pracuji s lidmi, kteří, stejně jako já, vykonávají povolání, které mají rádi.

Cenu CPP jste získala za soubor snímků k novému a kritikou vřele přijatému seriálu České televize Cirkus Bukowsky. Jak probíhá fotografování na place?

Nejdůležitější je nebyt moc vidět, tedy nelézt do záběru a nešlapat na kabely. Vyžaduje to trochu cviku a pozornosti, abyste se nikomu nepletli do cesty, především když je kamera v pohybu. Občas je nutné hledat různé úkryty a skulinky, zaujímat krkolomné pozice... Ale všechno je to jen otázkou zkušenosti, hlavní je dávat pozor, co se děje kolem a mít oči otevřené.

Kolik máte prostoru pro samotnou kompozici či opakování záběru? Nakolik vaše fotografie vycházejí z práce kameramana filmu či seriálu a nakolik se jedná čistě o vaše kompozice?

Na natáčení se požívají dva druhy snímků – pracovní fotografie a fotky. U pracovních snímků, které mají dokumentovat především práci štábu, máte prakticky volnou ruku pro zachycení atmosféry natáčení, můžete fotografovat, co chcete, případně co vám kdo dovolí. Fotosky pak mají zachycovat děj filmu jakoby okem kamery a respektovat kompozici a světlo, které kameraman vytvoří. To ovšem speciálně na „Bukowském“ často nebylo vůbec možné, protože záběry byly komponovány s centimetrovou přesností.

Myslíte si, že práce filmového fotografa je prestižní?

Z vyprávění starších kolegů vím, že dříve byl fotograf u filmu respektovaná osobnost, každý záběr se nakonec opakoval ještě speciálně pro něj. Dnes už bohužel něco takového neexistuje, na všechno je velice málo času, natáčecí plány jsou nabitě a povolání filmového fotografa už ztratilo svou dřívější prestiž.

připravil Tomáš Hliva